

Regionale klachtencommissie Wvggz West en Midden Brabant

Correspondentie per adres:
Postbus 770
5000 AT Tilburg

BESLISSING

Ex artikel 10.11 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg

inzake

de heer [klager]

tegen:

Zorgaanbieder GGz Breburg

zaaknummer RKC20-xxx

^^

Algemeen:

De commissie ingevolge de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz), heeft in overeenstemming met haar reglement ex. artikel 10.4 lid 2 Wvggz, de klacht van de heer [klager] d.d. [dag] november 2020 behandeld en daaromtrent een beslissing genomen. De beslissing van de commissie van 1 december 2020 behelsde een gegrondverklaring van de klacht. De heer [klager] heeft in zijn klaagschrift tevens verzocht om toekenning van een schadevergoeding ten laste van zorgaanbieder.

Ontvankelijkheid:

Klager is als cliënt van aangesloten zorgaanbieder GGz Breburg, klachtgerechtigd en zijn verzoek om schadevergoeding is ontvankelijk.

De overwegingen:

De heer [klager] heeft de commissie verzocht om hem een schadevergoeding toe te kennen van vanwege het niet voldoen aan de algemene wettelijke normen en procedurele voorschriften.

Zijdens klager is gesteld dat hij immateriële schade heeft geleden; er is sprake geweest van gevoelens van pijn, onmacht, frustratie en het niet serieus genomen zijn.

De commissie heeft hierover de zorgaanbieder gehoord conform artikel 10.11 onder 3 Wvvgz. Deze heeft zijn standpunt uiteen gezet in een schriftelijke reactie.

De zorgaanbieder heeft, naar samenvatting van de commissie, als volgt betoogd: Wanneer er sprake is van een gegronde klacht volgt daarmee niet automatisch een grond voor schadevergoeding. Per individueel geval moet worden bezien óf schade is geleden. Bij het ontwikkelde forfaitaire stelsel dat zijdens klager wordt aangehaald, wordt er van uit gegaan dat het enkele feit dat er, in casu, sprake is van een vormverzuim dit direct moet leiden tot een schadevergoeding. Deze lezing is volgens het geldende juridisch kader van artikel 6:106 BW, onjuist.

Cliënt heeft in casu, voor zover de instelling bekend, niet met concrete gegevens aantoonbaar gemaakt dat hij schade heeft geleden en dat deze schade in causaal verband staat met de schending van art. 8:9 Wvvgz. Nu het schadevergoedingsverzoek niet voldoende concreet gemotiveerd en onderbouwd is, kan het verzoek om vergoeding reeds om die reden worden afgewezen.

Tevens verwijst de zorgaanbieder naar de standaardbedragen uit de RSJ-richtlijn, welke, als dan toch wordt aansluiting wordt gezocht bij een forfaitair stelsel, aanzienlijk lager zijn dan die uit de richtlijn van de Stichting PVP. Deze richtlijn als uitgangspunt nemend, zou de schadevergoeding in geval van een formeel verzuim ook rond de €50 liggen.

GGz Breburg realiseert zich dat de beslissing in onderhavig geval niet conform de vereisten van art. 8:9 Wvvgz is genomen. Dit alles overwegend stelt GGz Breburg voor om cliënt tegemoet te komen en een schadevergoeding van €100 toe te kennen.

De beoordeling.

De commissie heeft in haar beslissing op de klacht geoordeeld dat de wettelijk voorschriften genoemd in artikel 8:9 Wvvgz door de zorgverantwoordelijke niet zijn nagekomen.

Bij het beoordelen van het verzoek tot schadevergoeding stelt de commissie vast dat er sprake is geweest van ernstige tekortkoming in de nakoming van inhoudelijke zorgvuldigheidsnormen uit artikel 8.9 en daarmee algemene uitgangspunten van de Wvvgz. Het gaat hierbij om het niet onderzocht hebben van de actuele gezondheidstoestand van klager, het niet overlegd hebben met hem over de voorgenomen beslissing en het niet beoordelen en registreren van zijn vermogen tot redelijke waardering van zijn belangen ter zake.

Evident is dat hiermee in strijd met de wet is gehandeld en de daarmee de rechten en persoonlijke integriteit van betrokkene geschonden zijn. De commissie is van oordeel dat dit, in het bijzondere kader van de Wvvgz, afdoende grond oplevert voor een tegemoetkoming ter genoegdoening.

De commissie concludeert tot toekenning van een schadevergoeding in billijkheid van 250 euro.

De beslissing:

De commissie kent aan klager een vergoeding toe van 250 euro (zegge tweehonderdvijftig euro) ten laste van zorgaanbieder.

Datum uitspraak : Tilburg, 15 december 2020